

Смієшся ти, але спитатись треба...

Павло Грабовський

Смієшся ти, але спитатись треба:

Ти з кого так смієшся і за що?

З такого смійсь, що розганявсь до неба,

А низько сів, пошився сам в ніщо.

З такого смійсь, що світ пройти хвалився,

Але спіткнувсь на першому ступні

І сльози ллє, що, бачте, помилився,

Бо сльози ті — дурні!

Я не літав в надзоряні країни,

А все державсь бездольної землі;

Боровся я за щастя для людини,

За світло в чорній млі.

Та що робить з тупим, як камінь, мізком,

Чим розігнать нерушливість глуху?

Хоч вороги сиділи тишком-нишком —

Не стало сил: я впав серед шляху.

Лежав там камінь нелегкий,

Віками в землю вріс,

Але набіг струмець швидкий,-

В далекий яр поніс.

Так прагну я свого кінця,

Жду не діждусь давно,

Щоб хвилі быстрого струмця

Десь кинули на дно.